

Глава II

Пътуването ми с космическия кораб мина изключително бързо. Всъщност, едва се наместих добре в лежащата седалка, когато ме разбуди леко докосване до рамото.

- Фуу, май се успах, а? – попитах учудено и веднага получих успокояващ отговор:

- Всички преспахме по-голямата част от полета.

Огледах се наоколо и видях, че чутините по съседните лежащи седалки или се събуждаха, или вече ставаха. Поне можеше да се види, че е така. Значи, наистина са преспали целия път.

- Да, преспахме!

- И колко дълго спяхме? – попитах с усмивка, изразяваща недоверие или по-скоро показваща нещо в смисъл на трудно схващане на иначе прости факти. – Наистина, всичко ви е уредено много практично.

- Удобни кораби имаме, нали? – отговори на отзива ми един непознат. – Транспортът на нашето ниво на развитие е добре уреден, а и за това пътниците да се чувстват добре, също можем да се погрижим, нали? А иначе, този астероид, на който се намира станцията и към който сме се отправили, не е и далеч, тъй като е предназначен за нашите спирки при полетите до Земята. За вашите приятели сега часът е 11 и 16 минути.

След кратък размисъл кимнах със съвсем неопределено заключение:

- Интересно.

- Иначе за вас това ще е транзитна спирка, тъй като, доколкото знам, скоро ще продължите напред. Поне според информацията, която ми е известна. Освен това, екипажът за вашия полет вече е събран на прощална среща. Най-добре хайде да отидем там, тъй като вероятно вече ни чакат.

* * *

Голямата зала с висок таван най-много ми напомняше на добре уредено заведение. Поне такова впечатление получих при влизане в нея. Тук, значи, щяха да бъдат „вече събраните“ или нещо подобно. А неформалната атмосфера не сочеше никаква по-рискована експедиция. Вероятно официалната част на срещата с кратките поздравителни речи беше минала.

- Добре дошли! - ме поздрави една чутинка, облечена в плътно прилепнал към тялото гащеризон с някои допълнения, характерни за женското облекло. Потруди ми беше да определя, дали тази дреха е направена въз основа на униформен гащеризон или това е гащеризон със запазени характерни черти на рокля. Много добре ѝ стоеше. Огледах близкостоящите чутини. Повечето хора в залата бяха облечени подобно. Вероятно, това беше тяхната униформа.

- Екипажът за вашата експедиция вече е в пълен състав. Можем да отидем при тях, защото сигурно искате да се запознаете с тях.

- Разбира се - отвърнах аз, сякаш това мое желание се подразбираше от само себе си, като след това се спрях с леко озадачение от спонтанната си реакция. „Ами... вероятно заради приятелското посрещане или пък може би...“, трябва да съм се усмихнал от колебание „... да не би пък да е заради чувството за принадлежност?!“ А след като отидох при групата това мое усещане все повече се затвърждаваше. Доста приятелски ме поздравяваха всички. Зарадваха ми се. Някои дори привлякоха към себе си вниманието ми с леки възгласи, така че и на техните поздрави отговарях с усмивка. Един ме потупа по рамото:

- Сега сме пълен комплект, нали?

С усмивка му кимнах, иначе повече от любезност, защото всеки различен отговор в този момент щеше да бъде против очакванията, пък и какво друго иначе можех да направя? Отново се огледах наоколо, но повечето хора бяха вече съвсем ангажирани със своите разговори, които моето идване очевидно само малко беше прекъснало. А един чутин до мен продължи:

- Точно навреме дойдохме да ви вземем, нали?

- Защо?

- Защото, ако не се бяхме изтеглили на време, щеше да е зле за вас.

- Защо?

- Ами... Защо! – чутият набръчка чело, размишлявайки кои думи да избере и ме погледна. – Доста общо имаме, нали? – след това с блясък на оживление в очите добави: – Нали не ви се струваме прекалено чужди?

- Не, не – отвърнах бързо с оправдателен тон. – Не, изобщо не, въпреки че...

- Е, да, разбира се, различното технологично ниво ни различава, обаче изобщо не се грижете, няма да ви бъде трудно да се приспособите.

- Ами... различно технологично ниво, да. Това го забелязах. А противниковата страна на какво технологично ниво е?

- Всъщност, на сравнимо ниво сме, ние вероятно дори имаме предимство. По-важно е състоянието на взаимоотношенията ни в момента. А сега се провеждат и малко по-твърди разговори.

Леко кимнах в потвърждение:

- Това, което видях, наистина беше по-твърд разговор. Ако съм разбрал добре, разбира се. И какво мога аз да направя при това положение?

Чутият ме изгледа с проницателен поглед, искаше да каже още нещо, но думите му останаха неизказани. Поне така ми се стори. Пък и имах усещане, че искаше още нещо да ми обясни. Какво обаче би могло да бъде това, което кара един представител на толкова високоразвита цивилизация да се колебае? „Ами! На 'високоразвита' цивилизация“ – излезе от гърлото ми като мърморене. Думите с техните значения ми се появиха с бързо изреждащите се в съзнанието ми картини на всичко, което съм срещал и преживял след необикновеното пристигане на чужденеца. Всъщност, все още нищо не знаех за тях. При всички положения са по-високоразвита цивилизация, с изключително развитие на разума, което можах да усетя. Но все пак се отнасях към мен – за

миг проблясъкът на мисълта ми спря – с уважение, като към равен. Усещах атмосфера на взаимна принадлежност, свързаност с възникването на общ план. Размишленията ми спряха тук. Тази мисъл. Откъде се появи? Защо? Въз основа на какво се появи? Спонтанно, от само себе си, тази мисъл ми се появи в миг, сякаш отникъде. Или пък...? Освен ако усещането ми не ме лъжеше? Всички движения на тези чужденци, забележки, жестове между тях, как ме убеждаваха, как се отнасяха към мен. Действаха ми приятелски, сякаш принадлежа към тях, сякаш съм от тях. Не, казах си аз. На емоционалното си възприятие все още не можех да се доверя до такава степен. Прекалено малко знаех за тях, за да размишлявам по-определено или дори да направя заключение.

- Надявам се, че сред нас не ви е неудобно – дипломатично и въздържано каза чужденецът.

- Не, изобщо не – отвърнах аз с израз на благодарност. Добре ме приеха, това беше истина, а гостолубието на непознатите ми беше приятно, пък и беше важно за мен.

Чутинът се усмихна:

- Разбира се, необходимо е известно време, докато човек свикне. И на Земята имате трудности при преместване в малко по-далечно място или държава.

Кимнах в потвърждение. Това, разбира се, беше истина. А и независимо от всичко, трябваше да се започне отнякъде, освен това ме обземаше и любопитство до степен на безпокойство. А не знаех откъде да започна, въпреки че, може би, това изобщо не беше най-важното. Чутинът още няколко мига гледаше пред себе си със замислен и блуждаещ поглед, а след това отново се обърна към мен:

- Проблемът е в липсата на време. Трябва да действаме веднага. Друг избор нямаме.

Кимнах с разбиране. Естествено, от това, което видях, не беше трудно да се направи заключение, че е необходимо бързо да се действа. Обаче от всичко това не можех да направя никакво по-конкретно заключение.

Нямах нито приблизително обяснение за всичко това, което се случваше, нито основна представа за тяхната цивилизация.

- Всъщност, на прага на война сме! – продължи чутинът. Кимнах. Наистина, нещо такова трябва да е станало. – Или по-точно казано, започнаха враждебни действия, също и сблъсъци, всъщност всичко, само че конфликтът с всички сили тепърва предстои. – Чутинът ме погледна проникателно. – Ние вече имаме предимство и то значително. Но със смъртта на нашия приятел почти го изгубихме. Казвам почти, защото все още можем да си го върнем. Само една подробност остава за нас нерешена.

Просветна ми мисъл, че в този техен проблем най-вероятно ще е това, заради което ме потърсиха. Обаче какво бих могъл да направя аз, което те самите не могат?

- Ще се нуждаем от вашето съдействие – след кратка пауза каза чужденецът със спокоен глас и се усмихна с уважение.

- Аха – казах аз с леко движение на главата, – разбира се. – А после, след кратко размишление, добавих: – Най-вероятно и за мен има смисъл да се присъединя към вас, така ли?

Нещо в гласа на чужденеца предизвикваше у мен леко предубеждение. Неопределено, с неясни представи. Усетих някакво противене и несъгласие в неясните очертания на възприятието. Обаче нищо по-определено не ми дойде като мисъл. Непознатият все още ме гледаше с очакване. Най-вероятно на отговор. Моето съгласие за съдействие. Ами нали все пак е ясно, че ще съдействам. Защо да не съдействам? Нямам никаква причина да не го направя. Замислих се. Нищо не ме насочваше към нещо друго.

- Не знам какво мога да направя. Ако мога да помогна, ще направя онова, което е по силите ми. Но дори приблизително не мога да си представя какво бих могъл да направя по-добре от вас. – Недоверчиво се усмигнах. А това, че мога да направя нещо важно за тях, надхвър-

ляше умствените ми възможности.

- Разбира се. Вашето съмнение ми е понятно. Обаче това не е важно. Във вашата група незабавно ще получавате обяснения – спокойно продължи чутинът.

- Добре – съгласих се аз, – значи експедицията вероятно ще бъде военна, нали?

- Е, така бихме могли да кажем. На вас са ви познати специалните части. Не е съвсем същото. Става дума за оръжия, съвсем различни от вашите на Земята. Целта, разбира се, е същата, а и отделните хора са обучени в този смисъл. Специалисти са, да – чужденецът за пръв път се засмя малко по-живо. – И вие също ще бъдете специалист. Един от най-важните. Не се бойте. Всичко е достатъчно добре обмислено за това начинание. Няма да се провалите.

Следващите думи бяха изречени вече с известен ентусиазъм. А забележката относно добре обмислената акция на спецове все пак носеше в себе си известна несигурност. Поне моите мисли спряха да текат при обмислянето на възможните рискове, защото знаех прекалено малко за всичко. Прекалено малко, за да направя по-определени заключения.

- Рискът по наши оценки е доста приемлив. Обусловен е обаче от навременното пристигане. Затова не трябва да губим време, иначе може да стане опасно. Всъщност, прекалено опасно. А с оглед на обстоятелствата, този риск, все пак, трябва да се поеме. Специалната част трябва веднага да отпътува. А по време на пътуването ще ви запознаем с нашата цивилизация като цяло или толкова, колкото ви интересува.

- Окей – съгласих се аз. Явно наистина бързаха. А малко повече информация за тази цивилизация с удоволствие ще слушам. Що се отнася до ситуацията, ако работата е такава, каквато казват, ще трябва пък да се побърза. И противниците не стоят мирно. Даа... така е винаги. Противници, да, противници...

Обаче кои, по дяволите, са тези техни противници?

Чужденецът приятелски стисна ръката ми и се

сбогува.